

Arrest

nr. 280 597 van 23 november 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X, wettelijk vertegenwoordigd door zijn voogd X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn en die wettelijk wordt vertegenwoordigd door zijn voogd X, op 15 juli 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 juni 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 september 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 oktober 2022.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. KONINGS, loco advocaat B. SOENEN, en van attaché E. VANMECHELEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient als niet-begeleide minderjarige op 23 oktober 2020 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt in het bijzijn van zijn voogd gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 19 mei 2021.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 20 juni 2022 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Afghaans staatsburger van Pashtounse afkomst. U bent geboren in het dorp Shalotay, district Chawkay, provincie Kunar. U hebt er uw hele leven gewoond. U bent dertienenhalf jaar ten tijde van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS.

Uw vader baat een kopiezaak uit. Daarnaast was hij nachtwaker op de bazaar vlak bij het districtshuis. Ongeveer twee tot drieënhalve maand voor uw vertrek benaderden de taliban uw vader met de eis dat hij een bom moest plaatsen in of nabij het districtshuis. Hij zou daarvoor betaald worden. De taliban dachten dat uw vader de geschikte persoon zou zijn om dit te doen, gezien hij het vertrouwen genoot van de winkeliers in de bazaar en van de mensen van het districtshuis. In de maanden nadien werd uw vader telkens opnieuw benaderd met dezelfde vraag. Telkens weigerde uw vader, waarna de taliban hem bedreigden. De taliban spraken ook u aan, één keer toen u de kopiezaak van uw vader openhield en één of twee keer toen u onderweg was naar school. Telkens zeiden ze dat u aan uw vader moest zeggen dat hij akkoord moest gaan. Uw vader ging echter nooit in op de eisen van de taliban. Uiteindelijk dreigden de taliban dat, als uw vader bleef weigeren, ze u zouden ontvoeren. Dat deed uw vader besluiten dat u het land moest verlaten.

U verliet Afghanistan in het najaar van 2019. Na een reis van ongeveer een jaar kwam u op 9 oktober 2020 in België aan. Op 23 oktober 2020 diende u een verzoek om internationale bescherming in. U was op dat moment 12 jaar. Ter ondersteuning van dit verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten neer: een foto van uw vaders taskara en brieven van uw vader en van de dorpsouderen aan de districtschef, beide uitgegeven op 16 dalwa 1398 (5 februari 2020)

Na uw vertrek bleven de taliban uw vader vragen om een bom te plaatsen en hem bedreigen wanneer hij weigerde. Bij het begin van de machtsovername door de taliban in de zomer van 2021, werd uw vader gearresteerd door de taliban. Ze sloten hem op in een cel in het districtshuis. Na twee of drie dagen lieten ze hem vrij. Daarna vertelde uw vader u dat hij zijn werk als bewaker niet meer kon doen omdat de winkeliers onvoldoende middelen hadden om hem te kunnen betalen. Sindsdien hebt u geen contact meer met uw familie.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban omdat uw vader niet met hen wilde samenwerken of omdat u door hen als ongelovige zal beschouwd worden omwille van uw verblijf in Europa.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er u een voogd toegewezen die u bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van alle feiten die u hebt aangehaald en van alle elementen in het dossier, blijkt dat u geen vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk hebt gemaakt. U hebt evenmin aannemelijk gemaakt dat u een reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet loopt. U hebt uw asielmotieven immers niet aannemelijk gemaakt.

U verklaart dat de taliban uw vader benaderden om een bom te plaatsen in of bij het districtshuis (CGVS, p. 16). U kan legt echter geen eensluidende verklaringen af over het tijdstip waarop deze problemen begonnen. Bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS bij de Dienst Vreemdelingenzaken, stelt u dat er ongeveer anderhalve maand of twee maanden tussen het begin van deze problemen en uw vertrek zaten (vragenlijst CGVS, vraag 5). Bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud bevestigt u dat deze verklaringen u voorgelezen werden en dat alles correct en volledig was (CGVS, p. 4-5). Toch legt u op het CGVS andere verklaringen af. Zo situeert u het begin van de problemen aanvankelijk twee of drie maanden voor uw vertrek (CGVS, p. 16). Later zegt u dan weer dat het drie of drieënhalve maand voor uw vertrek was dat uw problemen begonnen (CGVS, p. 17). Gewezen op de tegenstrijdigheden in uw opeenvolgende verklaringen, zegt u dat het tussen twee en drieënhalve maand was. U stelt dat u het niet meer goed weet omdat het lang geleden is (CGVS, p. 18). Dat antwoord is echter onvoldoende om uit te klaren waarom u aanvankelijk spreekt over anderhalve maand, om uiteindelijk op drieënhalve maand uit te komen. Dit element doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

U verklaart voorts dat uw vader uitgekozen was door de taliban omdat hij het vertrouwen genoot van de winkeliers en van de mensen in het districtshuis (CGVS, p. 13). Uw vader had ook contacten in het districtshuis (CGVS, p. 17). In dat opzicht is het weinig aannemelijk dat de taliban van meet af aan erover spraken dat hij een bom in of bij het districtshuis moest plaatsen (CGVS, p. 16, p. 17). Immers, uw vader kon door zijn contacten bij de overheid gemakkelijk de mensen van het districtshuis hierover inlichten. Daarop gewezen, zegt u dat uw vader de taliban nooit zou durven verklikken, uit vrees vermoord te worden door hen (CGVS, p. 17). In het licht van deze verklaring is het weinig aannemelijk dat uw vader het wel aandurfde telkens opnieuw de eisen van de taliban te weigeren (CGVS, p. 12, p. 13, p. 16), zonder enige actie te ondernemen om zichzelf of zijn familie te beschermen (CGVS, p. 13).

U zegt nog dat u niet weet of uw vader de overheid inlichtte (CGVS, p. 13, p. 17), wat dan weer indruist tegen uw stellige overtuiging dat uw vader het nooit zou aandurven de taliban te verraden (CGVS, p. 17). Ook deze tegenstrijdigheid tast de geloofwaardigheid van uw relaas aan.

Ook uw verklaringen over de dreigementen aan uw adres zijn niet geloofwaardig. Om te beginnen vermeldt u bij aankomst in België niets over uw rol bij de problemen. U zegt op dat moment enkel dat uw vader problemen had met de taliban en dat hij u, als oudste zoon, het land uitstuurde (fiche minteh, p. 4). Pas bij de volledige registratie van uw verzoek, rept u plots over een bedreiging aan uw adres en benaderingen van de taliban (vragenlijst CGVS, vraag 5). Erop gewezen dat u aanvankelijk niets zei over de bedreiging aan uw adres, stelt u dat dit misschien niet gevraagd werd (CGVS, p. 19), wat onvoldoende is om uw nalaten dit element te vermelden uit te klaren. Er werd u immers gevraagd waarom u naar België was gekomen (fiche minteh, p. 4), zodat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat u op dat moment alle elementen die betrekking hebben op u zelf zou vermelden. Dat u deze elementen op dat moment niet vermeldt, doet al afbreuk aan de geloofwaardigheid.

Bovendien legt u ook over de gebeurtenissen die u zelf hebt meegemaakt geen overtuigende verklaringen af. Zo stelt u dat u één keer door de taliban benaderd werd in de winkel van uw vader en één toen u onderweg was naar school (CGVS, p. 16). Later blijkt u echter niet meer te weten of u één dan wel twee keer door de taliban aangesproken werd op weg naar school (CGVS, p. 17). Gezien u verklaart dat deze gesprekken met de taliban u angst aanjoegen (CGVS, p. 19), is het weinig aannemelijk dat u zich het precieze aantal benaderingen door de taliban niet zou kunnen herinneren; zodat de geloofwaardigheid van uw relaas verder wordt aangetast. Daarenboven had u bij de DVZ verklaard dat u meermaals, eens per week, benaderd werd toen u naar school ging (vragenlijst CGVS, vraag 5). Op deze vroegere verklaring gewezen, zegt u dat u misschien een keer per week zei, of één keer per maand. U zegt dat het niet klopt dat ze een paar keer kwamen en verklaart dat ze niet zo vaak naar u zijn gekomen (CGVS, p. 21). Met dit antwoord klaart u de aangehaalde tegenstrijdigheid niet uit, zodat de geloofwaardigheid van uw verklaringen nog verder op de helling wordt gezet.

Nog kan u deze gebeurtenissen zelfs niet bij benadering situeren in de tijd. Gevraagd of de taliban u eerst in de winkel aanspraken of eerst op weg naar school, denkt u dat het in de winkel was. U kan dat niet met zekerheid zeggen (CGVS, p. 17). U kan niet aangeven hoeveel tijd er zat tussen het gesprek met de taliban in de winkel en uw vertrek. Wanneer u dit gevraagd wordt, verklaart u dat de problemen drie of drieënhalve maand voor uw vertrek begonnen (CGVS, p. 17). Opnieuw gevraagd hoeveel tijd er was tussen uw eerste gesprek met de taliban en uw vertrek, moet u het antwoord schuldig blijven (CGVS, p. 18). Dat u zelfs niet bij benadering kan aanduiden hoeveel tijd voor uw vertrek uw eerste ontmoeting met de taliban was, is weinig aannemelijk, gelet op de impact die deze problemen op uw leven zouden hebben gehad (CGVS, p. 16). Dit brengt de geloofwaardigheid van uw relaas opnieuw in het gedrang.

Verder overtuigen uw verklaringen over uw gesprekken met de taliban niet. Zo verklaart u aanvankelijk dat, toen de taliban u in de winkel benaderden, ze zeiden dat als uw vader hun opdracht niet zou accepteren, ze u en uw vader zouden doden (vragenlijst CGVS, vraag 5). Op het CGVS verklaart u echter dat de taliban in de winkel enkel zeiden dat u uw vader moest vertellen dat hij akkoord moest gaan (CGVS, p. 18). De taliban zouden tegen uw vader hebben gezegd dat ze u zouden ontvoeren als hij niet zou meewerken (CGVS, p. 19). Gewezen op uw verschillende verklaringen hierover, stelt u dat ontvoerd of gedood worden op hetzelfde neerkomt. Als ze u zouden ontvoeren, zouden ze u doden omdat verder van geen nut zou zijn voor de taliban (CGVS, p. 19). Dat antwoord klaart echter niet uit waarom u verschillende verklaringen aflegt over wat de taliban tegen u gezegd zou hebben in de winkel, en of de bedreiging tegen uw vader dan wel tegen u werd geuit. Opnieuw wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen zo op de helling gezet.

Ook over uw wedervaren met de taliban op weg naar school, zijn uw verklaringen niet aannemelijk. U stelt dat u op dat moment al wist dat uw vader bedreigd werd door de taliban, weliswaar zonder de details te kennen (CGVS, p. 18). U was er op dat moment ook redelijk zeker van dat het de taliban waren die u aanspraken. U verklaart nog dat u bang was geworden door dit gesprek (CGVS, p. 19). In het licht van deze opmerkingen, is het niet aannemelijk dat u na het gesprek met de taliban nog eerst uw gewone dag verder zette en naar school ging (CGVS, 18). Daarop gewezen, stelt u dat u dacht dat het niet belangrijk was en zegt u dat u niet beseftte dat de mensen die u hadden aangesproken talibs waren (CGVS, p. 19). Met die opmerking gaat u in tegen uw vroegere verklaring dat u wel beseftte dat het talibs waren, weliswaar niet met honderd procent zekerheid. Hiermee geconfronteerd, beaamt u dit. U zegt dat het vreemde mensen waren die plots naar de winkel kwamen en u onderweg naar school aanspraken (CGVS, p. 19). Uw antwoord klaart de aangehaalde tegenstrijdigheid niet uit, zodat ook uw onaannemelijke verklaringen over uw gedrag niet uitgeklaard worden. Zo wordt de geloofwaardigheid van uw relaas nog verder teniet gedaan.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen over de problemen die tot uw vertrek zouden hebben geleid, kan er ook geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen over de problemen die uw familieleden na uw vertrek zouden hebben gekend, die ermee samenhangen (CGVS, p. 12). U verklaart dat uw vader, net als voor uw vertrek, telkens weer door de taliban benaderd werd met de vraag om iets voor hen te doen. Als hij weigerde, werd hij bedreigd (CGVS, p. 12). U kan echter niet bij benadering aangeven hoe vaak uw vader bedreigd werd (CGVS, p. 12-13), en dat terwijl u in die periode nog contact had met uw vader en hiernaar kon informeren (CGVS, p. 10-11).

Tenslotte stelt u dat de taliban uw vader gevangen hebben genomen, hem hebben geslagen, en dan weer vrij hebben gelaten (CGVS, p. 10, p. 11). U weet echter niet of uw vader nu twee of drie dagen vast zat (CGVS, p. 11, p. 12). Gelet op de ernst van de situatie en gelet op het feit dat u na deze gebeurtenis nog met uw moeder en met uw vader hebt gesproken (CGVS, p. 11-12), kan echter wel meer gedetailleerde kennis verwacht worden.

Al bij al komt het weinig geloofwaardig over dat de taliban zich in een dergelijk geval van iemand die weigert hun opdracht te vervullen zouden bezighouden met een jarenlange individuele vervolgings-campagne. Dit zou een zeer inefficiënte en kostbare manier van werken zijn die zeer weinig resultaat zou opleveren. Uw verklaringen kunnen het CGVS niet overtuigen dat de taliban zich in het geval van uw familie wel tot deze manier van reageren zouden hebben gekeerd.

Omwille van al deze redenen moet worden geconcludeerd dat u de vervolgingsfeiten die u inroept niet aannemelijk hebt gemaakt. Ze vormen bijgevolg geen basis voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van internationale bescherming.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land

van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en

burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontczegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op en Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen. van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van

humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U geeft zelf toe dat er geen speciale reden is waarom de taliban u zouden in het oog houden (CGVS, p. 20). Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het

is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

De documenten die u neerlegt veranderen niets aan bovenstaande vaststellingen. De taskara van uw vader biedt hoogstens steun voor uw verklaringen over zijn identiteit en nationaliteit, die hier niet betwist worden. De brieven van uw vader en van de dorpsouderen aan de districtschef bieden enkel steun voor uw verklaringen over uw herkomst en over uw familieband met uw vaders oom in België. Ook deze elementen worden niet betwist.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Het verzoekschrift

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift de schending aan van de artikelen 48/3 tot en met 48/7 alsook artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de rechten van het kind.

Na een theoretische uiteenzetting over de geschonden geachte bepalingen, gaat verzoeker in op zijn kwetsbaar profiel waarbij hij het volgende aanvoert:

"De leeftijd van een verzoeker is een zeer belangrijk element en uiterst relevant is om de geloofwaardigheid van de verzoeker te kunnen beoordelen.

De leeftijd van de verzoeker wordt niet betwist. Verzoeker kwam in oktober 2020 aan in België. Hij was op dat moment 12 jaar (!) oud. Hij verliet Afghanistan in 2019, toen hij slechts 10-11 jaar oud was.

Tijdens het persoonlijk onderhoud was verzoeker amper 13 jaar oud.

Zijn leeftijd maakt hem kwetsbaar en met het kwetsbaar profiel van verzoeker werd onvoldoende rekening gehouden door het CGVS, noch bij opstellen van de vragen tevens niet tijdens het onderhoud en ook niet bij beoordeling van het asielrelaas.

Verzoeker kwam aan in België in oktober 2020 en diende onmiddellijk een verzoek internationale bescherming in bij de DVZ.

Bijna 2 jaar later werd er pas een beslissing genomen omtrent zijn asielverzoek.

Artikel 57/1 §4 Vw. bepaalt nochtans:

"Het hoger belang van het kind is een doorslaggevende overweging die de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen moet leiden tijdens het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming."

Het is dan ook in het belang van het kind dat zijn verzoek bij voorrang en zo snel mogelijk wordt behandeld. Er moet m.n. rekening gehouden worden met de leeftijd, maturiteit en kwetsbaarheid indien een minderjarige verzoeker betrokken is. Minderjarige kinderen vormen een extra kwetsbare groep.

Alle belevenissen waarover de verzoeker vertelt hebben plaatsgevonden toen de verzoeker circa 10 jaar oud was.

Er zijn verschillende bepalingen dewelke op de kwetsbaarheid binnen de asielprocedure duiden, minderjarige kinderen worden steeds opgenomen in de lijst van kwetsbaren ;

Artikel 20 lid 3 van de Herschikte kwalificatierichtlijn definieert de groep kwetsbare problemen als volgt:
“(…) Minderjarigen, niet begeleide minderjarigen, personen met een handicap, ouderen, zwangere vrouwen, alleenstaande ouders met minderjarige kinderen en personen die foltering hebben ondergaan, zijn verkracht of aan andere ernstige vormen van psychologisch, fysiek of seksueel geweld zijn blootgesteld.”

Verder verplicht hetzelfde artikel de lidstaten om bij de beoordeling en de besluitvorming over de gegrondheid van de asielaanvragen de specifieke situatie van kwetsbare personen in overweging te nemen.

Ook de vreemdelingenwet kwalificeert niet begeleide minderjarigen als kwetsbare profielen in artikel 1, 12° Vw: “kwetsbare persoon: de begeleide als de niet-begeleide minderjarige, personen met een handicap, bejaarden, zwangere vrouwen, alleenstaande ouders met minderjarige kinderen en personen die gefolterd of verkracht zijn of andere ernstiger vormen van psychisch, fysiek of seksueel geweld hebben ondergaan”

Artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dat rechtstreekse werking heeft, bepaalt als volgt :

“Rechten van het kind

1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in aangelegenheden die hen betreffen wordt passend belang gehecht in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid.
2. Bij alle handelingen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.
3. Ieder kind heeft er recht op regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist.”

Ook het artikel 22bis van de Grondwet bepaalt hieromtrent :

“Elk kind heeft recht op eerbiediging van zijn morele, lichamelijke, geestelijke en seksuele integriteit. Elk kind heeft het recht zijn mening te uiten in alle aangelegenheden die het aangaan; met die mening wordt rekening gehouden in overeenstemming met zijn leeftijd en zijn onderscheidingsvermogen.

Elk kind heeft recht op maatregelen en diensten die zijn ontwikkeling bevorderen.

Het belang van het kind is de eerste overweging bij elke beslissing die het kind aangaat.

De wet, het decreet of de in artikel 134 bedoelde regel waarborgen deze rechten van het kind.”

Het CGVS houdt geenszins rekening met het hoger belang van het kind hetgeen niet alleen procedurele vereisten met zich meebrengt maar ook invloed heeft op de zwaarte van de bewijslast en de medewerkingsplicht. Het CGVS de drempel van kennis /detailering veel te hoog. Het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel werden geschonden.

Er werd onvoldoende rekening gehouden met het kwetsbaar profiel van de verzoeker:

Zoals gesteld, dient er niet enkel een beoordeling gemaakt te worden inzake de procedure procedurele noden maar met de geschetste elementen van kwetsbaarheid dient ook rekening gehouden te worden bij de beoordeling ten gronde.

In dit opzicht wenst verzoeker graag te wijzen op het arrest 245.271 van de RVV waarin de weigeringsbeslissing van het CGVS werd vernietigd omwille van het gegeven dat de CGVS niet voldoende rekening heeft gehouden met de kwetsbaarheid bij het beoordelingen van de verklaringen van de verzoeker om internationale bescherming in kwestie.

In deze zaak besluit de RVV:

“[...] Niettegenstaande verzoeker zoals hoger werd vastgesteld niet tegemoet is gekomen aan de plicht tot medewerking die op hem rust, is de Raad van oordeel dat twijfel over de mate waarin verzoeker bij machte mag worden geacht om het persoonlijk onderhoud te volbrengen en in dit kader volwaardige verklaringen af te leggen, op dit ogenblik, in het voordeel van verzoeker dient te spelen. [...]”

Bij het beoordelen van de geloofwaardigheid werd geen rekening gehouden met de kwetsbaarheid, de jonge leeftijd van de verzoeker.”

Met betrekking tot zijn individuele vrees, licht verzoeker dat hij ten tijde van zijn persoonlijk onderhoud duidelijk in een kwetsbare toestand was, als niet begeleide minderjarige. Hij vertelde over gebeurtenissen die hebben plaatsgevonden toen hij amper tien jaar oud was. Hij wijst erop dat hij een laaggeschoolde jongen is, dat zijn intellectuele vermogen beperkt is en dat hij een aanzienlijke bagage heeft. Verder licht hij toe:

“4.2.2.2. M.b.t. verzoekers problemen

Het CGVS bestempelt de verzoeker als zijnde niet geloofwaardig.

Dat het CGVS niettegenstaande de jonge leeftijd van verzoeker en het feit dat hij over zaken praat toen hij 10 jaar oud was - hierin wel zeer ver gaat;

Ze legt de lat voor een verzoeker met dergelijk profiel veel te hoog.

Zo stelt het CGVS bijvoorbeeld:

(...)

(zie bestreden beslissing, stuk 1 p 2).

Het CGVS houdt geen rekening met het feit dat verzoeker toen circa 11 jaar oud was destijds! Verzoeker is laaggeschoold en is pas de kalender in Europa beginnen gebruiken. Daarenboven is het verschil telkens minimaal, verzoeker houdt steeds vol dat het ongeveer tussen een 2 tot 3,5 maand was. Het CGVS doet alsof verzoeker telkens een compleet andere tijdsindicatie geeft wat geenszins het geval is.

Ook gebruikt het CGVS bijvoorbeeld het gegeven dat verzoeker niet letterlijk verklaarde eigen problemen te hebben met de Taliban bij aankomst tegen verzoeker.

Zij verwijst hiervoor naar de MINTEH fiche.

Vooreerst: verzoeker heeft steeds volgehouden dat zijn vader problemen had met de taliban had. Hij werd dan ook zelf bedreigt omwille van zijn vader. Daarom stelde hij niet letterlijk zelf eigen problemen te hebben gehad met de taliban.

Bovendien zijn de aanmeldingsfiches dan ook standaardformulieren dat men gebruikt, waarbij de verklaringen naderhand ook niet worden voorgelezen of dergelijke.

Daarenboven zou een minderjarige verzoeker eigenlijk geen verklaringen mogen doen zonder dat er een voogd aanwezig is noch advocaat. Aan de minderjarigheidsfiche kan geen overwegend belang worden toegekend hierdoor.

Dat zelf al worden de persoonlijke problemen van verzoeker als niet geloofwaardig beschouwd, het profiel van de vader alsnog in rekening moet worden gebracht bij de toekomstgerichte beoordeling van de vrees van verzoeker ;

4.2.2.3. Aangaande de toekomstgerichte vrees van verzoeker.

Verzoeker wijst het CGVS erop dat er ook een toekomstgerichte beoordeling dient te worden gemaakt van de vrees tot vervolging.

Verzoeker verwijst naar het arrest van Uw Zetel dd. 4.6.21 waarin wordt gesteld:

“Uit de vluchtelingendefinitie en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet – vrees voor vervolging - volgt dat het onderzoek van de vluchtelingenstatus ook een toekomstgericht onderzoek vereist en dat bescherming niet alleen moet worden geboden aan personen die al in het verleden werden vervolgd, maar ook aan personen die een gegronde vrees hebben om in de toekomst te worden vervolgd. Bijgevolg is ook een toekomstgerichte beoordeling noodzakelijk van de door verzoekster ingeroepen vrees voor vervolging”

(zie het arrest RVV 255 609 dd. 4.6.21)

Dat verzoeker zich in een kwetsbare positie bevindt omwille van het gegeven dat jaren terug, als tiener, Afghanistan heeft verlaten en sedertdien in “Westerse” landen verbleef.

De verzoeker heeft deze vrees duidelijk aangegeven tijdens zijn persoonlijk onderhoud;

“je hebt mij nu vanalles verteld, over je problemen met de taliban, zijn er nog andere redenen waarom je niet naar A kan terugkeren? In Afghanistan?”

Ja, als ik terug keer, ga ik gedood worden want de T zullen zeggen je komt terug van Europa, je bent bekeerd, je bent niet meer gelovig

- ben je eigenlijk bekeerd, of ongelovig?

Nee, het is eigenlijk wat zij zullen denken

- er keren wel vaker mensen terug, laatste rijd minder, maar toch, waarom denken ze dan dat die ongelovig zijn geworden?

Ze hebben andere dingen in hun hoofd, een andere bedenkingen als ik terug ga, gaan ze zeggen je komt van een kafir land, een ander land, dus je bent ook bekeerd, je bent ook aan kafir

- en denkt je dat de taliban het van jou in het oog zouden houden of je terug keert of niet? Tolk legt vraag uit

sowieso ja, want als ik terug keer ja, ga ik niet door de bergen enzo, illegaal, ik wil een vliegtuig nemen en ik ga landen op de luchthaven en dan gaan ze zien waar ik af komt, mensen in het dorp zullen het later door hebben maar op de luchthaven zullen ze het meteen zien

- je zegt dat de taliban altijd denken dat iemand ongelovig is, als die terugkeert uit Europa? Zijn er specifieke redenen dat ze dat van jou gaan denken?

TOLK legt vraag uit

Nee, geen speciale reden, maar in het algemeen zullen ze het denken. Het zijn rare mensen, ze zijn tegen school, ik heb ook gehoord van anderen, ze hebben die persoon vermoord ene en andere, voor een klein

beetje vermoorden ze, maar als ik terug keer, zullen ze denken , d ie man komt uit het buitenland, hij is bekeerd, ik heb schrik... ik heb schrik”
(zie pag 20 NPO)

De raadsman voegde toe:

“(...) omtrent zijn vrees owv het lang verblijf buitenland, meen ik dat die terecht si, er is al veel incidenten door nansen gerapporteerd, over terugkeerders, en ik denk specifiek voor hem omdat hij op zeer jonge leeftijd is moeten vertrekken en al 3 jaar in buitenland is, verhoogd risico is er zeker omdat taliban blijkbaar aanneemt dat jonge kinderen erg beïnvloedbaar zijn en in het rapport staat ook dat echte bekering niet noodzakelijk is, gepercipieerde bekering is voldoende voor de T om daden van vervolging te stellen. Dus ik denk dat punt moet zeker goed onderzocht worden wat betreft vrees.”
(zie pag 22 NPO)

Verzoeker verliet jaren terug in 2019 Afghanistan, als niet begeleide minderjarige en verblijft intussen reeds jaren in Europa. Op heden is verzoeker nog steeds een kind.

De verzoeker spreekt intussen zeer goed Nederlands en heeft zich aangepast aan de Westerse waarden, waarmee hij is opgegroeid! Verzoeker start in september met zijn opleiding als loodgieter.

Verzoeker is een puber in volle ontwikkeling en kwam hier als jong kind aan. Hij kent niet anders dan een Westerse maatschappij. Hij ging amper tot de 3e klas naar school in Afghanistan (zie p 8 NPO) en volgde amper Koraanlessen.

Daarenboven heeft de verzoeker accoutns op sociale media waarop duidelijk te zien is dat hij in Europa is. Onder andere op zijn instagramverhalen.

Verzoeker gaf zijn account tijdens zijn persoonlijk onderhoud (zie p 7 NPO) doch wordt hierover in alle talen gezwezen in de beslissing.

Het kan derhalve niet ontkend worden dat de verzoeker minstens als Westers zal worden bestempeld bij een terugkeer naar Afghanistan, door zijn activiteiten hier (openbaar te zien), zijn aanpassing aan het Westen en te meer door het lang verblijf in België sedert zeer piepjonge leeftijd. Hij is ten ander effectief verwesterd.

In de UNHCR guidelines van 2018 werd reeds aangestipt dat terugkerende Afghanen die gezien worden als ‘verwesterd’ en dat zij als een risicogroep met een verhoogd risico om slachtoffer te worden van daden van vervolging moeten worden beschouwd (Zie UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan, 30 augustus 2018, beschikbaar op www.refworld.org/docid/5b8900109.html, 46-47.).

Dat de Taliban nu ook in de regio van verzoeker de macht heeft overgenomen.

Het EASO-rapport “Afghan nationals perceived as ‘Westernised’” wijst erop dat personen die in het buitenland asiel aanvragen worden aanzien in het land van herkomst als christenen of nog atheïsten. En dit zelfs indien dit niet daadwerkelijk het geval is! Verschillende rapporten wijzen immers op het verhoogde risico op vervolging door de Taliban omwille van gepercipieerde verwestering. (zie EASO COI query, “Afghan nationals perceived as ‘Westernised’”, 2 September 2020, beschikbaar op <https://www.justice.gov/eoir/page/file/1312176/download>, 3-4, stuk 2)

Er zijn heel wat voorbeelden van incidenten waarbij de Taliban terugkeerders effectief heeft vervolgd.

Vermeld EASO-rapport verwijst bijvoorbeeld naar twee terugkeerders uit Australië die werden vermoord door de Taliban omwille van hun verblijf in een ongelovig land.

(zie EASO rapport p12, stuk 2)

Het Nansen rapport 2021/11 (<https://nansen-refugee.be/wp-content/uploads/2021/11/NANSEN-Profile-5-21-Volgend-verzoek-Taliban-machtsovername.pdf>, zie stuk 3) somt een verdere waslijst aan incidenten op en maakt melding van twee Afghanen die terugkeerden vanuit Duitsland en die werden gearresteerd en later mishandeld omdat ze ervan verdacht werden te werken voor ‘de ongelovigen’. En verwijst verder het rapport van de Refugee Support Network waar onder andere melding wordt gemaakt over een jonge terugkeerder uit Noorwegen die werd onthoofd door de Taliban omdat hij internationale papieren en een bankkaart bij zich had.

(zie het vermeld rapport p 15 e.v.)

Het is dan ook alles behalve redelijk te noemen dat het CGVS durft te stellen:

“Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden”

(zie de bestreden beslissing, p 7)

Onthoofding, gevangennamen en mishandelingen zijn dan ook weldegelijk daden van vervolging.

Het Nansenrapport maakt niet enkel melding van geweld door de Taliban als daad van vervolging omwille van (veronderstelde) verwestering maar ook bijvoorbeeld afpersing door de Taliban.

In vele asiëldossiers heeft CGVS reeds beslist dat afpersing een daad van vervolging uitmaakt of een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormeld artikel kan uitmaken (zie CGVS 13.01.2016, T. Vreemd, 2016, 208).

Verder stelt het rapport ook dat dergelijke Afghanen riskeren slachtoffer te worden van geweld en verstoting van de Afghaanse gemeenschap (als bijkomende actor van geweld).

(zie p. 17 e.v. en p. 27 e.v. voornoemd rapport) Dit kunnen weldegelijk ook daden van vervolging uitmaken.

Verder stelt het CGVS dat de mate van waarschijnlijkheid van vervolging afhangt van risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van

de persoon (zie bestreden beslissing p 7) zonder eventueel deze criteria toe te passen in casu.

Is er een verhoogd risico door de herkomstregio? Is de duurtijd van verblijf in buitenland van verzoeker lang genoeg? Had verzoeker een conservatieve omgeving? Wat is de perceptie van de genderrollen binnen zijn familie?

Welnu, er wordt gesteld in hogergenoemd nansenrapport dat het vooral jonge Afghanen, wie in hun kinder- en tienerjaren in het buitenland verbleven vervolging riskeren omdat men ervan uitgaat dat zij door hun leeftijd erg beïnvloedbaar zijn. Hoewel dit reeds werd aangegeven door de raadsman tijdens de NPO wordt dit totaal genegeerd in de bestreden beslissing.

Verder gaf de verzoeker zelf aan dat de Taliban ook zou weten dat verzoeker is teruggekeerd uit Europa omdat hij zou binnen komen via de luchthaven (zie p 20 NPO). Ook dit wordt genegeerd door het CGVS. Daarnaast zou verzoeker in Afghanistan ook opvallen vanwege zijn uiterlijk: hij is Westers gekleed, zijn attitude is aangepast.

Ook heeft hij openbare sociale media waaruit duidelijk kan afgeleid worden dat verzoeker in Europa verbleef.

Het CGVS kan dus niet dienstig aanhalen dat verzoeker geen verdere 'speciale' reden kon geven waarom zijn terugkeer zou opvallen. Hij gaf er vooreest weldegelijk (o.a. terugkeer via de luchthaven) en ook zijn raadsman verwees bijkomend naar zijn lang verblijf tijdens de kindertijd in Europa evenals het feit dat hij hier is opgegroeid.

Bovengenoemde redenen zijn in concreto en meer dan duidelijk.

Dat de verzoeker als kind Afghanistan verliet en de objectieve landeninformatie aantoont dat zijn vrees omwille van zijn langdurig verblijf tijdens zijn jonge kinderjaren in het buitenland weldegelijk gegrond is.

Dit zijn risicobepaalde factoren in casu die de waarschijnlijkheid van vervolging moeten bijtreden.

Verder dient te worden onderlijnt dat de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022 waarnaar het CGVS zélf in haar beslissing verwijst stelt dat het op heden niet zeker is hoe de Taliban personen die Afghanistan hebben verlaten, zal behandelen:

"Taliban's perception of people who decide to leave Afghanistan remains unclear. On one hand, it seems that Taliban understand the economic aspect of someone's decision to leave the country. For this reason, they have prioritised the issue of passports for Afghans labours working abroad as that would mean an income for the country. On the other hand, there were also negative perceptions of people leaving Afghanistan by the Taliban, including narratives describing them as lacking Islamic values, not being 'good Muslims' or being on the run for things they have done.

At the time of writing, the situation in Afghanistan is still evolving, rendering particularly difficult in some cases conclusive assessment of international protection. The following elements can be highlighted:

-Due to the transitional period that Afghanistan undergoes at the time of writing, a number of forward-looking questions related to the type of state and rule that may be established by the Taliban are difficult to answer with certainty at this stage.

-While the future behaviour of the Taliban lacks certain predictability, profiles who were previously targeted by the Taliban may be at an increased risk, taking into account this actor's increased capabilities and territorial control.

-The level of indiscriminate violence in the country is considered to be significantly lower than before (the Taliban takeover). However, the future risk of indiscriminate violence in any part of the country, should always be based on the most recent information concerning the dynamics in the particular area as well as the country as a whole.

-Limitations with regard to reliable reporting should also be taken into account, as underreporting from Afghanistan or certain parts of the country is likely.

-Taliban's perception and potential treatment of individuals leaving Afghanistan remains unclear." (zie: EUAA Country Guidance Afghanistan, April 2022, p. 11, beschikbaar op: https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/202204/2022_04_Country_Guidance_Afghanistan_EN_1.pdf)

Het CGVS trekt dan ook averechtse conclusies uit dit rapport om vast te stellen dat er geen gevaar zou zijn bij terugkeer voor de verzoeker op deze grond.

Het EUAA rapport stelt overigens wel duidelijk vast dat de Taliban een streng Islamitisch beleid wenst te voeren in Afghanistan en dat hebben zij ook reeds publiekelijk verkondigd (zie verder).

Verzoeker verwijst tenslotte naar het arrest van Uw Zetel dd. 30.10.2019 waarin de weigeringsbeslissing m.b.t. een Afghaanse betrokkene reeds werd vernietigd omwille van zijn verblijf in het buitenland en vermeende verwestering. Uw Zetel stelt:

(...)

(zie https://www.rvv-cce.be/sites/default/files/arr/a228243.an_.pdf)

En verder naar het arrest dd. 27.11.2020 waarin de Afghaanse betrokkene werd erkend als vluchteling:

"Daarnaast dient rekening te worden gehouden bij de beoordeling van de vrees voor vervolging van de verzoekende partij met enerzijds de strenge sociaal/religieuze Afghaanse cultuur en de zeer uitgebreide, gedetailleerde en gedocumenteerde informatie door haar bijgebracht alsook die van verwerende partij vervat in het administratief dossier omtrent personen, inzonderheid op het Afghaanse platteland, die als "verwesterd" worden beschouwd het risico lopen om te worden blootgesteld aan vervolging en de perceptie leeft dat terugkeerders waarden en uiterlijkheden hebben aangenomen die geassocieerd worden met westerse landen. "

(zie https://www.rvv-cce.be/sites/default/files/arr/a245004.an_.pdf)

M.a.w. :

Dat Afghaanse verzoekers die zich identificeren met westerse waarden het doelwit zijn van ernstige daden van vervolging bij terugkeer naar Afghanistan omdat zij worden gezien als onislamitisch, pro-regeringsgezind (regering van voor de machtswissel) of als zelfs spionnen.

Dat zelfs louter lang verblijf in een Westers land, zeker tijdens de jonge jaren ipso facto problematisch zijn bij terugkeer.

De daden waaraan personen die onder dit profiel vallen kunnen worden blootgesteld, kunnen neerkomen op vervolging, onder meer geweld door de Taliban, familieleden, conservatieve elementen in de samenleving en opstandelingen.

Verzoeker heeft zijn vrees op grond van zijn verblijf in het buitenland ook letterlijk aangehaald. Hij kwam als kind aan in Europa en verblijft hier inmiddels jaren.

Uw Zetel erkende reeds de nood aan bescherming n.a.v. (vermeende) verwestering voor Afghanen in verschillende arresten.

Nu de Taliban de macht heeft overgenomen in Afghanistan, is het risico op vervolging significant groter geworden gelet op de strikte interpretatie van de Sharia dat de Taliban hanteert.

Een vermeende dan wel daadwerkelijk verwesterde Afghaanse onderdaan wie voor langere tijd in het buitenland verblijft, loopt een enorm groot risico te worden vervolgd in de zin van het VN-Vluchtelingenverdrag.

Het onderzoek van de vluchtelingenstatus vereist dan ook een toekomstgericht onderzoek, hetgeen het CGVS in casu helemaal niet adequaat heeft verricht.

Dit is in het licht van hogervermelde informatie niet ernstig te noemen. De objectieve landeninformatie en het lot van andere personen in een gelijkaardige situatie is een voldoende indicatie!

De cumulatie van de verschillende vervolgingsgronden leidt ertoe dat zij moet worden erkend als vluchteling in de zin van het VN Vluchtelingenverdrag.

Dat de vrees van verzoeker niet (zorgvuldig) werd beoordeeld door het CGVS.

De bestreden beslissing dient te worden hervormd, minstens te worden vernietigd."

In het kader van de subsidiaire bescherming gaat verzoeker in op de veiligheidssituatie in Afghanistan alsook op de precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar, waarbij hij uitgebreid citeert uit objectieve landeninformatie.

Verzoeker voegt geen stukken toe ter ondersteuning van zijn verzoekschrift.

3. Aanvullende nota

De verwerende partij maakt op 30 september 2022 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over, waarin een evaluatie van de actuele situatie in Afghanistan wordt gemaakt. Zij voegt hierbij de COI Focus "Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022" van 13 september 2022 toe en verwijst naar:

- EUAA “Afghanistan Security Situation” van augustus 2022;
- COI Focus “Afghanistan. Veiligheidssituatie” van 5 mei 2022;
- EASO “Afghanistan Country Focus” van januari 2022;
- EUAA “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city” van augustus 2022;
- EASO Country of Origin Information Report “Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City” van augustus 2020;
- EUAA “Afghanistan: Targeting of individuals” van augustus 2022;
- EUAA “Country Guidance: Afghanistan” van april 2022.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving

van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag).

Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

Verzoeker moet overeenkomstig artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet aantonen dat hij wordt vervolgd omwille van één van de in artikel 1, A, (2) van het Vluchtelingenverdrag bepaalde gronden, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging.

4.2. Verzoeker verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pashtou origine te zijn, geboren en getogen in het dorp Shalotay, gelegen in het district Chawkay van de provincie Kunar.

Volgens de bestreden beslissing was verzoeker bij het indienen van zijn beschermingsverzoek op 23 oktober 2020 slechts 12 jaar oud. Ter terechtzitting stelt verzoeker 14 jaar oud te worden op het eind van

de maand oktober 2022. Verzoeker verklaarde tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS Afghanistan te hebben verlaten in het najaar van 2019, wat maakt dat hij toen 11 jaar oud was.

4.3. In het kader van zijn vluchtrelaas vertelt verzoeker dat zijn vader door de taliban zou zijn benaderd om een bom te plaatsen bij het districtshuis. Toen zijn vader herhaaldelijk weigerde, zouden de taliban hebben gedreigd om verzoeker te ontvoeren, waarop verzoeker Afghanistan zou zijn ontvlucht. Na de machtsovername van de taliban in de zomer van 2021, zou verzoekers vader zijn gearresteerd maar na twee tot drie dagen zijn vrijgelaten.

Verzoeker heeft ter staving van zijn beschermingsverzoek een foto van zijn vaders taskara en brieven van zijn vader en van de dorpsouderen aan de districtschef, beide uitgegeven op 5 februari 2020, voorgelegd. In de bestreden beslissing wordt terecht gesteld: *“De taskara van uw vader biedt hoogstens steun voor uw verklaringen over zijn identiteit en nationaliteit, die hier niet betwist worden. De brieven van uw vader en van de dorpsouderen aan de districtschef bieden enkel steun voor uw verklaringen over uw herkomst en over uw familieband met uw vaders oom in België. Ook deze elementen worden niet betwist.”*

Hoewel verzoeker een inspanning heeft gedaan om zijn verzoek om internationale bescherming te staven met documenten, volstaan voormelde stukken wegens hun inhoud geenszins om in deze stand van zaken een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Bijgevolg moet verder worden nagegaan of verzoekers verklaringen voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met zijn land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd en blijf geven van een gegronde vrees voor vervolging.

Bij de beoordeling van verzoekers verklaringen moet rekening worden gehouden met zijn zeer jonge leeftijd van elf jaar tijdens de beweerde gebeurtenissen in 2019, zijn zeer jonge leeftijd van dertien jaar tijdens het persoonlijk onderhoud in mei 2022 (NPO, p. 6), het verstrijken van de tijd tussen de gebeurtenissen en zijn persoonlijk onderhoud en verzoekers beperkte scholing en maturiteit.

Bij nazicht van het rechtsplegingsdossier, besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat aan verzoekers vluchtrelaas geen geloof kan worden gehecht. De Raad kan zich evenwel niet scharen achter alle motieven in de bestreden beslissing en treedt verzoeker bij in het standpunt dat, gelet op zijn profiel, de lat hier en daar te hoog wordt gelegd.

Niettemin acht de Raad volgende bevindingen, rekening houdend met verzoekers jonge leeftijd, determinerend genoeg.

Zo verklaarde verzoeker dat zijn vader was uitgekozen door de taliban omdat hij het vertrouwen genoot van de winkeliers en van de mensen in het districtshuis en omdat hij ook contacten had in het districtshuis (NPO, p. 13 en 17). In het licht van deze verklaringen en de door verzoeker geschetste omstandigheden is het weinig aannemelijk dat de taliban van meet af aan erover spraken dat zijn vader een bom in of bij het districtshuis moest plaatsen (NPO, p. 16-17), daar zijn vader omwille van zijn contacten bij de overheid gemakkelijk de mensen van het districtshuis hierover kon inlichten.

Wanneer verzoeker hierop wordt gewezen, verklaart hij dat zijn vader de taliban nooit zou durven verklikken, uit vrees door hen te worden vermoord (NPO, p. 17). In het licht van deze verklaring is het evenwel weinig aannemelijk dat zijn vader het wel aandurfde telkens opnieuw de eisen van de taliban te weigeren zonder enige actie te ondernemen om zichzelf of zijn familie te beschermen (NPO, p. 12-13, 16).

Verzoekers verklaring dat hij niet weet of zijn vader de overheid inlichtte, rijmt verder niet met zijn stellige overtuiging dat zijn vader het nooit zou aandurven de taliban te verraden (NPO, p. 13, 17).

Verzoekers verklaringen over de dreigementen aan zijn adres zijn evenmin geloofwaardig zoals in de bestreden beslissing terdege wordt gemotiveerd als volgt: *“Om te beginnen vermeldt u bij aankomst in België niets over uw rol bij de problemen. U zegt op dat moment enkel dat uw vader problemen had met de taliban en dat hij u, als oudste zoon, het land uitstuurde (fiche minteh, p. 4). Pas bij de volledige registratie van uw verzoek, rept u plots over een bedreiging aan uw adres en benaderingen van de taliban (vragenlijst CGVS, vraag 5). Erop gewezen dat u aanvankelijk niets zei over de bedreiging aan uw adres, stelt u dat dit misschien niet gevraagd werd (CGVS, p. 19), wat onvoldoende is om uw nalaten dit element te vermelden uit te klaren. Er werd u immers gevraagd waarom u naar België was gekomen (fiche minteh, p. 4), zodat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat u op dat moment alle elementen die betrekking*

hebben op u zelf zou vermelden. Dat u deze elementen op dat moment niet vermeldt, doet al afbreuk aan de geloofwaardigheid.”

Het betoog in het verzoekschrift dat hij steeds heeft volgehouden dat zijn vader problemen had met de taliban, neemt niet weg dat redelijkerwijze van verzoeker mocht worden verwacht, ook al was hij nog maar twaalf jaar oud toen de MINTEH-fiche werd opgesteld, dat hij melding zou hebben gemaakt van de beweerde bedreigingen door de taliban aan zijn adres. Het zijn immers deze bedreigingen om hem te ontvoeren die volgens zijn vluchtrelaas de rechtstreeks aanleiding vormen voor zijn vlucht uit Afghanistan (NPO, p. 16).

Met het betoog dat zijn verklaringen op de MINTEH-fiche niet werden voorgelezen en dat er geen voogd of advocaat aanwezig was, toont verzoeker niet aan dat zijn verklaringen op deze fiche foutief zouden zijn weergegeven. Verder wijst de Raad erop dat bovenstaande bevinding niet op zichzelf staat, maar deel uitmaakt van een geheel aan determinerende overwegingen.

Verzoeker kan ook geen overtuigende verklaringen afleggen over de gebeurtenissen die hij zelf heeft meegemaakt, zoals terdege blijkt uit volgende motivering: *“Zo stelt u dat u één keer door de taliban benaderd werd in de winkel van uw vader en één toen u onderweg was naar school (CGVS, p. 16). Later blijkt u echter niet meer te weten of u één dan wel twee keer door de taliban aangesproken werd op weg naar school (CGVS, p. 17). Gezien u verklaart dat deze gesprekken met de taliban u angst aanjoegen (CGVS, p. 19), is het weinig aannemelijk dat u zich het precieze aantal benaderingen door de taliban niet zou kunnen herinneren; zodat de geloofwaardigheid van uw relaas verder wordt aangetast. Daarenboven had u bij de DVZ verklaard dat u meermaals, eens per week, benaderd werd toen u naar school ging (vragenlijst CGVS, vraag 5). Op deze vroegere verklaring gewezen, zegt u dat u misschien een keer per week zei, of één keer per maand. U zegt dat het niet klopt dat ze een paar keer kwamen en verklaart dat ze niet zo vaak naar u zijn gekomen (CGVS, p. 21). Met dit antwoord klaart u de aangehaalde tegenstrijdigheid niet uit (...).”*

Ook rekening houdend met zijn jonge leeftijd, mag worden verwacht dat verzoeker consistente verklaringen kan afleggen over zijn eigen ervaringen, te meer kan worden aangenomen dat deze hem angst zouden hebben aangejaagd. Verzoekers verklaringen lopen in deze echter in grote mate uiteen.

Ook verzoekers verklaringen over zijn gesprekken met de taliban overtuigen niet: *“Zo verklaart u aanvankelijk dat, toen de taliban u in de winkel benaderden, ze zeiden dat als uw vader hun opdracht niet zou accepteren, ze u en uw vader zouden doden (vragenlijst CGVS, vraag 5). Op het CGVS verklaart u echter dat de taliban in de winkel enkel zeiden dat u uw vader moest vertellen dat hij akkoord moest gaan (CGVS, p. 18). De taliban zouden tegen uw vader hebben gezegd dat ze u zouden ontvoeren als hij niet zou meewerken (CGVS, p. 19). Gewezen op uw verschillende verklaringen hierover, stelt u dat ontvoerd of gedood worden op hetzelfde neerkomt. Als ze u zouden ontvoeren, zouden ze u doden omdat verder van geen nut zou zijn voor de taliban (CGVS, p. 19). Dat antwoord klaart echter niet uit waarom u verschillende verklaringen aflegt over wat de taliban tegen u gezegd zou hebben in de winkel, en of de bedreiging tegen uw vader dan wel tegen u werd geuit. (...)*

Ook over uw wedervaren met de taliban op weg naar school, zijn uw verklaringen niet aannemelijk. U stelt dat u op dat moment al wist dat uw vader bedreigd werd door de taliban, weliswaar zonder de details te kennen (CGVS, p. 18). U was er op dat moment ook redelijk zeker van dat het de taliban waren die u aanspraken. U verklaart nog dat u bang was geworden door dit gesprek (CGVS, p. 19). In het licht van deze opmerkingen, is het niet aannemelijk dat u na het gesprek met de taliban nog eerst uw gewone dag verder zette en naar school ging (CGVS, 18). Daarop gewezen, stelt u dat u dacht dat het niet belangrijk was en zegt u dat u niet beseftte dat de mensen die u hadden aangesproken talibs waren (CGVS, p. 19). Met die opmerking gaat u in tegen uw vroegere verklaring dat u wel beseftte dat het talibs waren, weliswaar niet met honderd procent zekerheid. Hiermee geconfronteerd, beaamt u dit. U zegt dat het vreemde mensen waren die plots naar de winkel kwamen en u onderweg naar school aanspraken (CGVS, p. 19). Uw antwoord klaart de aangehaalde tegenstrijdigheid niet uit, zodat ook uw onaannemelijke verklaringen over uw gedrag niet uitgeklaard worden.”

De Raad stelt vast dat verzoeker er niet in slaagt bovenstaande bevindingen, die steun vinden in het administratief dossier, betrekking hebben op de kern van het vluchtrelaas alsook pertinent en correct zijn, aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen. Het louter volharden in zijn verklaringen en het wijzen op zijn socio-culturele achtergrond en op zijn jeugdige leeftijd volstaan niet om voorgaande pertinente motieven onderuit te halen.

Het geheel van voormelde bevindingen in acht genomen, besluit de Raad dat verzoeker de problemen die tot zijn vertrek uit Afghanistan zouden hebben geleid, niet aannemelijk maakt.

Bijgevolg maakt hij de problemen die hiermee samenhangen en die zijn familieleden na zijn vertrek zouden hebben gekend, evenmin aannemelijk. Bovendien bemerkt de commissaris-generaal in deze terecht: *“U verklaart dat uw vader, net als voor uw vertrek, telkens weer door de taliban benaderd werd met de vraag om iets voor hen te doen. Als hij weigerde, werd hij bedreigd (CGVS, p. 12). U kan echter niet bij benadering aangeven hoe vaak uw vader bedreigd werd (CGVS, p. 12-13), en dat terwijl u in die periode nog contact had met uw vader en hiernaar kon informeren (CGVS, p. 10-11).*

Tenslotte stelt u dat de taliban uw vader gevangen hebben genomen, hem hebben geslagen, en dan weer vrij hebben gelaten (CGVS, p. 10, p. 11). U weet echter niet of uw vader nu twee of drie dagen vast zat (CGVS, p. 11, p. 12). Gelet op de ernst van de situatie en gelet op het feit dat u na deze gebeurtenis nog met uw moeder en met uw vader hebt gesproken (CGVS, p. 11-12), kan echter wel meer gedetailleerde kennis verwacht worden.

Al bij al komt het weinig geloofwaardig over dat de taliban zich in een dergelijk geval van iemand die weigert hun opdracht te vervullen zouden bezighouden met een jarenlange individuele vervolgings-campagne. Dit zou een zeer inefficiënte en kostbare manier van werken zijn die zeer weinig resultaat zou opleveren. Uw verklaringen kunnen het CGVS niet overtuigen dat de taliban zich in het geval van uw familie wel tot deze manier van reageren zouden hebben gekeerd.”

Samenvattend besluit de Raad dat verzoeker, gelet op het geheel van de voorgaande bevindingen, de door hem ingeroepen vervolgingsfeiten niet aannemelijk maakt.

4.4. Verzoeker wijst er in het verzoekschrift vervolgens op dat hij tijdens persoonlijk onderhoud ook duidelijk een bijkomende vrees heeft aangegeven voor de taliban, met name een angst dat ze hem zullen doden omdat ze hem wegens zijn terugkeer uit Europa als bekeerd of ongelovig zullen beschouwen (NPO, p. 20). Ook zijn raadsman benadrukte op het einde van het persoonlijk onderhoud de risico's voor terugkeerders waarbij hij wees op de zeer jonge leeftijd van verzoeker, het gegeven dat hij al drie jaar in het buitenland is, dat de taliban aannemen dat jonge kinderen erg beïnvloedbaar zijn en dat een gepercipieerde bekering genoeg is voor de taliban (NPO, p. 22).

In het verzoekschrift betoogt verzoeker verder dat hij bij terugkeer minstens zal worden bestempeld als westers, waarbij hij concrete elementen aanhaalt om dit betoog te ondersteunen.

De Raad zal vervolgens nagaan of verzoeker daadwerkelijk is verwesterd dan wel bij terugkeer naar Afghanistan een verwestering zal worden toegeschreven, alsook nagaan of ten aanzien van hem omwille van een (toegeschreven) verwestering een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

4.5. Vooreerst, in zoverre zou worden geargumenteed dat ‘verwesterde Afghanen’ of ‘terugkeerders’ een sociale groep vormen in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet, oordeelt de Raad als volgt. Artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet bepaalt dat *“een groep moet worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als onder meer :*

- leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en

- de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd;”.

Er dient te zijn voldaan aan beide voorwaarden (HvJ 7 november 2013, C-199/12 tot en met C-201/12, X, Y en Z tegen de minister voor Immigratie en Asiel, punt 45; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova en Ahmedbekov, punt 89).

Verwestering is geen aangeboren kenmerk, noch een kenmerk met gemeenschappelijke achtergrond dat niet kan worden gewijzigd. Evenmin is het een kenmerk of geloof dat voor de identiteit of de morele integriteit van de verzoeker om internationale bescherming dermate fundamenteel is, dat niet mag worden geëist dat hij of zij dit opgeeft (eerste voorwaarde). Afghanen met een westerse levensstijl delen het kenmerk dat zij zich in het Westen anders gedragen dan van hen wordt verwacht in Afghanistan. Uit de rapporten die voorliggen, blijkt evenwel dat deze groep zeer divers is, zowel wat betreft de achterliggende motieven en oorzaken van verwestering als de mate waarin en intensiteit waarmee verwestering deel is gaan uitmaken van de persoonlijkheid als de manier waarop de verwestering zich manifesteert. Er kan ook niet worden gesteld dat ‘verwesterde Afghanen’ of ‘terugkeerders’ in Afghanistan een gemeenschappelijke identiteit hebben die in de directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd, nu al deze ‘verwesterde Afghanen’ en ‘terugkeerders’ hun eigenheid behouden (tweede voorwaarde). Afhankelijk van de mate waarin ze zijn ‘verwesterd’, zal een andere uitdrukking worden gegeven aan hun re-integratie

in Afghanistan. Bovendien kan deze re-integratie afhankelijk zijn van hun sociale en familiale status, hun gender, hun opleidingsniveau en de al dan niet diverse of overheersende cultuur in Afghanistan. Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat 'verwesterde Afghanen' of terugkeerders' niet kunnen worden aangemerkt als een sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet, omdat niet is voldaan aan de twee cumulatieve voorwaarden.

In de vervolgingsgronden is er echter ook sprake van 'godsdienst' en 'politieke overtuiging'. Deze vervolgingsgronden handelen over kenmerken die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft. Zoals het Hof van Justitie heeft overwogen, omvat de bescherming die onder het Unierecht op basis van de vervolgingsgrond 'godsdienstige overtuiging' wordt geboden, slechts gedrag dat een verzoeker noodzakelijk voor zichzelf acht (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z*, punten 70-71). Het moet gaan om gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn godsdienstige identiteit te behouden. Ook voor het slagen van een verzoek op de vervolgingsgrond 'politieke overtuiging' is vereist dat het gedrag is gebaseerd op een politieke overtuiging en bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn identiteit of morele integriteit te behouden, zodat niet van de verzoeker mag worden verwacht dat hij dit opgeeft. Opdat de verwestering valt onder een van deze vervolgingsgronden is dus vereist dat de verzoeker zich de westerse waarden en normen daadwerkelijk heeft eigen gemaakt.

In casu besluit de Raad dat een louter ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker om internationale bescherming aannemelijk maakt dat zijn westerse gedragingen een uitingvorm zijn van een godsdienstige of politieke overtuiging. Het moet dan gaan om verwesterd gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige of politieke overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor de verzoeker om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden.

Het loutere feit dat een persoon in zijn of haar land van herkomst niet langer een levensstijl zal kunnen hanteren vergelijkbaar met deze in België, volstaat aldus niet om te voldoen aan de criteria van het Vluchtelingenverdrag.

Daarnaast is het niet ondenkbaar dat een verzoeker die zich na terugkeer naar Afghanistan inspannt om zich aan te passen toch een godsdienstige of politieke overtuiging wordt toegedicht, waardoor hij of zij toch een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico loopt op een onmenselijke behandeling. In de "*Country Guidance: Afghanistan*" van EUAA van april 2022 wordt immers aangegeven dat personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun beroep, activiteiten, gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch worden beschouwd. Hiertoe behoren personen die naar Afghanistan terugkeren na een tijd in een ander land te hebben doorgebracht. Afghanen die worden beschouwd als verwesterd, kunnen een risico op vervolging lopen (p. 78, p. 80-81). Het gaat aldus om de situatie waarin een verzoeker aannemelijk moet maken dat hem of haar een religieuze of politieke overtuiging wordt toegedicht door een actor van vervolging omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011 in de zaak *Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk* (par. 275) en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid '*to play the game*'.

4.6. Om het risico op vervolging beter te kunnen inschatten, acht de Raad het verder van belang vooreerst zicht te krijgen op de huidige 'geldende normen' in de Afghaanse samenleving voor personen met verzoekers profiel en het handhavingsbeleid ervan.

De Raad verwijst naar de beschikbare landeninformatie die hem door beide partijen wordt voorgelegd bij verzoekschrift en aanvullende nota.

4.7. Ten eerste blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat de de-facto-regering van de taliban de vorige grondwet van de Islamitische Republiek Afghanistan heeft opgeschort. Ook werd er een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De sharia laat verschillende interpretaties toe en kent verschillende stromingen. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO "*Afghanistan Country Focus*" januari 2022, p. 25 e.v.). In de meest recente landeninformatie geeft EUAA aan dat het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, hoewel de de-facto-talibanregering reeds verschillende decreten en richtlijnen heeft uitgevaardigd, net als de provinciale de-facto-regeringen. Bij de machtsovername heeft de de-facto-regering de rechterlijke macht ontmanteld. Het systeem van recht-

spreken dat de taliban voor de machtsovername in bepaalde landelijke gebieden hebben ingevoerd, trachten ze over te brengen naar de stedelijke centra. In dit systeem zijn vonnissen grotendeels gebaseerd op mondeling bewijs (EUAA *“Afghanistan security situation”*, augustus 2022, p. 29-31). Deze de-facto-regering heeft opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht. Een ministerie dat ook bestond toen de taliban van 1996 tot 2001 over Afghanistan heersten. Dit ministerie wordt heden geleid door Sheikh Muhammad Khalid Hanafi, een religieuze geleerde. Hij zou zelf een minder conservatieve stroming binnen de taliban vertegenwoordigen, maar zijn de-facto-ministerie telt verschillende conservatieve geleerden die een strikte toepassing van de sharia wensen (EUAA *“Afghanistan security situation”*, augustus 2022, p. 30). Het MPVPV is gemandateerd om de interpretatie van de sharia door de taliban te handhaven. Volgens UNAMA bestaat het mandaat uit *“een mix van beleidsbepaling, advies, toezicht, klachten-behandeling en handhavingsbevoegdheid over een reeks onderwerpen”*. Het officiële discours is dat de richtlijnen afkomstig uit dit de-facto-ministerie slechts aanbevelingen zijn, maar ze worden in vele gebieden daadwerkelijk gehandhaafd, waarbij ook geweld wordt gebruikt. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buiten-echtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden en muziek heeft verstrengd. Op 15 juni 2022 had UNAMA weet van ten minste 30 gevallen van *“wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing”*, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 41-42). Het MPVPV bestaat uit drie directoraten, waaronder *“een afzonderlijk departement binnen Kaboel”*. Het eerste directoraat is verantwoordelijk voor het uitvoeren van hisbah (gemeenschapsmoraal) en heeft tien agenten (muhtasibeen) in elk politiedistrict. Het geeft advies aan personen bij controleposten, alsook bij ceremonies, winkels en andere openbare plaatsen. Het tweede directoraat waarborgt de veiligheid van voormalige tegenstanders van de taliban door hen kaarten uit te reiken zodat ze hun immuniteit kunnen aantonen. Het derde directoraat behandelt de klachten met betrekking tot wangedrag van de taliban. Het ministerie is ook opgedeeld in een civiele en een militaire afdeling waarbij de militaire afdeling de gevallen van wangedrag van personeelsleden behandelt. Echter blijkt uit de landeninformatie dat dit de-facto-ministerie in bepaalde provincies onderbemand is, waardoor het nog niet volledig operationeel is. Het is onduidelijk over welke provincies het gaat, maar in steden is dit de-facto-ministerie beter georganiseerd. In verschillende gebieden bemoeien talibancommandanten en andere functionarissen zich aldus met *“gedrags- en kledingkwesaties”* (EUAA *“Afghanistan security situation”*, augustus 2022, p. 30 en EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 41).

Ten tweede blijkt uit de informatie waarnaar de EUAA *“Afghanistan security situation”* van augustus 2022 verwijst dat een systeem gelijkaardig aan het MPVPV reeds sinds 2016-2017 werd ingevoerd door de taliban in de landelijke gebieden die ze volledig onder hun controle hadden. De toepassing van *“amr bil-maruf”* (‘deugdzzaamheidsbevordering’) verschilde vóór de machtsovername door de taliban van district tot district daar officiële beleidslijnen of precieze richtlijnen ontbraken. Het ontbreken van een samenhangend beleid en richtlijnen voor de hele beweging betekende dat het lot van overtreders plaatselijk werd bepaald door *“amr bil-maruf”* of rechtstreeks door plaatselijke commandanten, in samenwerking met de plaatselijke geestelijken en in overeenstemming met de plaatselijke gevoeligheden. Weliswaar waren bepaalde talibancommandanten tolerant ten aanzien van bepaalde gedragingen en activiteiten zoals het niet hebben van een baard, het luisteren naar muziek, het schoollopen van meisjes, enzovoort daar ze de bevolking voor zich trachtten te winnen (zie voetnoot 152: Sabawoon Samim, *Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban’s second Emirate* van 15 juni 2022 in EUAA *“Afghanistan security situation”*, augustus 2022, p. 30). Echter waren er ook berichten die wezen op een tendens om geleidelijk aan een strenger beleid te voeren naarmate de taliban meer invloed kregen in een gebied (EUAA *“Country guidance: Afghanistan”*, april 2022, p. 78). Heden bestaan er nog steeds lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 45-48). In de landeninformatie wordt aangegeven dat zuidelijk Afghanistan een gebied is waar de sociale normen de afgelopen 20 jaar minder veranderd zijn, in tegenstelling tot delen van oostelijk, zuidoostelijk, centraal en noordelijk Afghanistan (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 42 en p. 46). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022, dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het de-facto-ministerie in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het de-facto-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (zie voetnoot 152: Sabawoon

Samim, *Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate*, van 15 juni 2022 in EUAA "Afghanistan security situation", augustus 2022, p. 30).

Ten derde blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat burgers zich vrij kunnen verplaatsen daar de de-facto-talibanautoriteiten weinig 'directe beperkingen' hebben opgelegd, maar dat het gevaarlijk kan zijn vanwege opdringerige controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders op te sporen en vanwege de handhaving van de talibancodes. Deze controleposten bevinden zich hoofdzakelijk in en rond Afghaanse steden, maar komen bijzonder weinig voor op plaatsen die ver van steden zijn verwijderd. In juli 2022 werd opgemerkt dat in de Panjshirvallei alsook nabij de Afghaans-Iraanse grens meer checkpoints worden opgericht. Via deze checkpoints speuren de taliban naar voormalige medewerkers van het Afghaans leger en politie. Zij beschikken over lijsten met namen en foto's van voormalige medewerkers (EUAA "Key socio-economic indicators in Afghanistan", augustus 2022, p. 68 en p. 70). Nadat een aantal schietpartijen zich aan de controleposten hebben voorgedaan, hebben de de-facto-taliban-autoriteiten opgeroepen om meer 'professionals' in dienst te nemen en werd ook een speciale eenheid opgericht om toezicht te houden op de controleposten (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022, p. 32).

Ten vierde blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten bestaat over Afghanen die Afghanistan hebben verlaten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. Echter heeft de de-facto-talibanregering wel voorrang gegeven aan paspoorten voor arbeiders die in het buitenland werken, wat erop wijst dat zij het economische aspect begrijpt, hoewel zij zich ook bewust is van het feit dat velen in het buitenland het niet met haar eens zijn. Verder wordt er een onderscheid gemaakt tussen de mannen van Pashtu-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken, wat een oude traditie is, en de mannen die naar Europa en de Verenigde Staten vertrokken zijn, wat als 'verkeerd' en 'verdacht' wordt beschouwd (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022, p. 50-51). Evenwel hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. In maart 2022 hebben de taliban een 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgericht. Deze commissie is in mei 2022 van start gegaan en mag onder meer informatie verzamelen over personen die uit Afghanistan zijn vertrokken (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022, p. 50-51). Volgens de terugkeercommissie zijn 150 voormalige regeringsfunctionarissen en politieke figuren teruggekeerd. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022, p. 53-54). De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd. Er wordt melding gemaakt van vluchten uit Turkije met passagiers uit het Westen die banden hadden met Afghanistan. Het lijkt erop dat ze voor een kort verblijf zijn teruggekeerd (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022, p. 55). Het is wel zo dat de infrastructuur van de de-facto-talibanregering uiterst zwak is, en de taliban niet in staat worden geacht om de terugkeerders op te sporen en te controleren. Op dorpsniveau zullen de plaatselijke leiders echter weten wie is teruggekeerd. Die informatie zal de talibanregering in Kaboel echter hoogstwaarschijnlijk niet bereiken (zie voetnoot 514: *Denmark, DIS, Afghanistan – taliban's impact on the population*, June 2022, p. 38 in EUAA "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022, p. 55). In hetzelfde rapport van Denmark, DIS, Afghanistan wordt daarentegen wel aangegeven dat de taliban heel goed weten wat zich afspeelt op lokaal niveau omdat ze verweven zijn met de lokale bevolking. Lokale talibanleden nemen deel aan de gesprekken in de steden en in de plaatselijke moskeeën, waardoor zij goed weten wat de mensen in de betreffende lokale gemeenschap doen. De lokale verankering doet zich voornamelijk voor in Pashtou-gebieden. Hun inlichtingennetwerken zijn minder ontwikkeld in andere delen van het land waar ze voor de machtsovername weinig of niet aanwezig waren. Vandaar ook dat ze in grotere steden controleposten installeren waar ze de inhoud van telefoons bekijken (*Denmark, DIS, Afghanistan – taliban's impact on the population*, June 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022, p. 55).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Een bron oordeelde dat de berichten die men op sociale media platforms schrijft en deelt waarschijnlijk geen gevolgen zullen hebben, tenzij deze berichten aanleiding geven tot de dood of arrestatie van een persoon. Evenwel hebben internationale media bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media (Denmark, DIS, *Afghanistan – taliban's impact on the population*, June 2022, p. 23-24 in de EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022). Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban.

4.8. Het voorgaande in acht genomen oordeelt de Raad dat uit de objectieve landeninformatie niet blijkt dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa ipso facto een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Verder zal niet elke Afghaan die uit Europa terugkeert daadwerkelijk verwesterd zijn dan wel als verwesterd worden beschouwd.

Voorts geeft de beschikbare landeninformatie opgenomen in het rechtsplegingsdossier momenteel niet aan dat voor alle Afghanen aan wie een verwestering wordt toegeschreven, een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Gelet op de beschikbare landeninformatie, moet bij de beoordeling of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is, rekening worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon, enzovoort. Aldus kan de Raad de richtlijnen van EUAA, waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA *"Guidance Note: Afghanistan"* van april 2022, p. 81).

Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij weliswaar met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van Afghaanse terugkeerders uit het Westen blijkt nergens in de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. In de EUAA *"Guidance Note"* van april 2022 wordt verwezen naar de EASO COI query *"Afghan nationals perceived as 'Westernised'"* van 2 september 2020. Ook uit deze query, die weliswaar dateert van voor de val van de Afghaanse regering, blijkt dat niet elke Afghaan die terugkeert naar Afghanistan hetzelfde risico loopt om te worden beschouwd als verwesterd. Dit is afhankelijk van de individuele elementen (p. 4).

Dit neemt niet weg dat beschermingsverzoeken van Afghanen die terugkeren uit het Westen met de nodige voorzichtigheid moeten worden beoordeeld, te meer nu de perceptie en potentiële behandeling van personen die Afghanistan hebben verlaten onduidelijk is (EUAA *"Afghanistan Guidance Note"* van april 2022, p. 49).

Uit het voorgaande kan worden besloten dat een individuele beoordeling van het beschermingsverzoek noodzakelijk blijft. Een persoonlijk risico voor verzoeker om te worden beschouwd als verwesterd en om deze reden in Afghanistan te worden vervolgd, moet in concreto aannemelijk worden gemaakt. Daarbij komt het aan verzoeker toe om aannemelijk te maken dat hij daadwerkelijk is verwesterd, dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, moeten vervolgens zijn individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen.

4.9. In casu blijkt uit het rechtsplegingsdossier dat, gelet op zijn verklaringen, verzoeker bij het verlaten van Afghanistan in het najaar van 2019 slechts elf jaar oud was en twaalf jaar oud was bij het indienen van zijn beschermingsverzoek op 23 oktober 2020. Verzoeker heeft heden de leeftijd van veertien jaar. Verzoekers leeftijd wordt niet betwist.

Verzoeker is een Pashtou afkomstig uit het dorp Shalotay in het district Chawkay van de provincie Kunar. Zijn regio van herkomst wordt evenmin betwist.

Uit verzoekers verklaringen ter terechtzitting blijkt dat hij, na het volgen van onthaalonderwijs voor anderstalige kinderen (OKAN), heden begonnen is aan een opleiding loodgieterij en chauffage. Hij verblijft in de kleinschalige opvang voor niet-begeleide minderjarigen van Minor Ndako te Anderlecht.

Verzoeker verblijft reeds sinds oktober 2020 in België, dit is ondertussen meer dan twee jaar. Daarvoor was verzoeker één jaar onderweg uit Afghanistan, waarvan hij tien maanden doorbracht in Roemenië, zoals blijkt uit het administratief dossier. Verzoeker bevindt zich aldus drie jaar buiten Afghanistan.

Verzoeker heeft tijdens zijn persoonlijk onderhoud aangegeven actief te zijn op sociale media, zoals instagram en whatsapp (NPO, p. 7-8). Hier is geen verder onderzoek naar verricht doch dit is, gelet op zijn leeftijd, niet onaannemelijk.

Tijdens zijn persoonlijk onderhoud heeft verzoeker uitdrukkelijk zijn angst uitgedrukt dat de taliban hem zullen doden omdat ze hem wegens zijn terugkeer uit Europa zullen beschouwen als bekeerd of ongelovig daar hij uit een 'kafir' land komt. Hij heeft daarbij helder aangegeven dat de taliban gaan zien waar hij vandaan komt en dat *"mensen in het dorp zullen het later door hebben maar op de luchthaven zullen ze het meteen zien"* (NPO, p. 20). Ook zijn raadsman benadrukte op het einde van het persoonlijk onderhoud de risico's voor terugkeerders waarbij hij wees op de zeer jonge leeftijd van verzoeker en het gegeven dat hij al drie jaar in het buitenland is, dat jonge kinderen erg beïnvloedbaar zijn en dat een gepercipieerde bekering genoeg is voor de taliban (NPO, p.22).

Uit de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt dat de provincie Kunar de zevende meest door geweld getroffen provincie is in Afghanistan van alle 34 provincies, voornamelijk in het kader van de strijd tussen de taliban en ISKP (Islamic State Khorosan Province) (COI Focus *"Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022"* van 13 september 2022, p. 5).

ISKP is een transnationale salafistische-jihadistische organisatie die door de VN als een terroristische organisatie wordt aangemerkt. ISKP is traditioneel sterk aanwezig in het oosten van Afghanistan, in het bijzonder in de provincies Nangarhar, Kunar en Nuristan, wegens de grens met Pakistan maar ook omwille van de diepgewortelde salafistische ideologie in die regio. Verder zijn er ook buitenlandse gewapende groeperingen in de provincie Kunar aanwezig zoals Tehrik-e Taliban Pakistan, inclusief een aantal splintergroepen, alsook Jaish-e Momammed en Lashkar-e Tayyiba. Al deze organisaties opereren onder de paraplu van de taliban (EUAA *"Afghanistan security situation"*, augustus 2022, p. 142-142; EUAA *"Guidance note: Afghanistan"*, april 2022, p. 14-15).

Hoewel verzoeker geen blijk geeft van een daadwerkelijke verwestering in de zin van een internaliseren en eigen maken van westerse waarden en normen, meent de Raad dat in deze evenwel niet kan worden uitgesloten dat hem een verwestering zal worden toegeschreven. Er kan geen abstractie worden gemaakt van elementen eigen aan verzoeker, met name het feit dat hij op de zeer jonge leeftijd van elf jaar als minderjarige zijn regio van herkomst in Afghanistan heeft verlaten voor Europa, zijn afwezigheid van driejaar uit Afghanistan, zijn verblijf van tien maanden in Roemenië, zijn verblijf van twee jaar in de Belgische samenleving, en het gegeven dat hij heden slechts veertien jaar oud is. Verzoeker is door middel van zijn (OKAN)school en zijn verblijf in het kleinschalige opvangcentrum voor niet-begeleide minderjarigen in contact gekomen met verschillende nationaliteiten. Hij heeft ondertussen een deel van zijn jonge jaren, die essentieel zijn in het vormen van een wereldbeeld en het aannemen van waarden en normen, in Europa doorgebracht. Zijn zeer jonge leeftijd maakt dat hij erg beïnvloedbaar is en dat hij zich, gelet op de blootstelling aan de Belgische samenleving via onder meer zijn school, het verblijf in het opvangcentrum en sociale media, onbewust 'westerse' gedragingen en kenmerken eigen heeft gemaakt.

Er kan worden aangenomen dat hij deze, gelet op zijn zeer jonge leeftijd, niet steeds zal kunnen verbergen of zich zelfs niet bewust zal zijn dat hij deze moet verbergen wanneer hij bij terugkeer naar zijn regio van herkomst in Afghanistan opnieuw plaatselijke gebruiken en normen in acht moet nemen die inmiddels onder het taliban-regime aanzienlijk werden verstrengd. Dit brengt het risico met zich dat hij onder de aandacht van de taliban kan komen, hetzij op doorreis of bij een terugkeer naar zijn lokale gemeenschap. Er moet bovendien rekening worden gehouden met de strenge sociaal-religieuze richtlijnen die door de taliban-autoriteiten heden zijn uitgevaardigd, zoals blijkt uit de zeer uitgebreide, gedetailleerde en gedocumenteerde objectieve landeninformatie die door beide partijen wordt bijgebracht en die reeds hoger werd besproken.

De Raad stipt hierbij aan dat uit deze landeninformatie blijkt dat personen die worden beschouwd als 'verwesterd' het risico lopen om te worden blootgesteld aan vervolging daar de perceptie leeft dat terugkeerders waarden en uiterlijkheden hebben aangenomen die worden geassocieerd met westerse landen. Gelet op zijn zeer jonge leeftijd, meent de Raad dat verzoeker zich in een kwetsbare positie bevindt waar niet kan worden uitgesloten dat hij niet steeds de maturiteit of het inzicht zal hebben om het 'spel' te spelen.

Gelet op het geheel van alle elementen met betrekking tot zijn concrete en specifieke, persoonlijke situatie, is de Raad van oordeel dat de verzoeker aannemelijk maakt dat de kans reëel is dat hij bij een terugkeer naar zijn regio en dorp van herkomst zal opvallen en in de negatieve aandacht van leden en aanhangers van de taliban zal komen te staan. Het is niet mogelijk om met een redelijke mate van waarschijnlijkheid het concrete lot te voorspellen van een persoon met zijn profiel die onder de aandacht van de taliban komt omwille van een toegeschreven verwestering. De hierboven besproken objectieve landeninformatie wijst evenwel op *“wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing”*, waaronder openbare geseling en afranseling van personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen.

Ten slotte wijst de Raad erop dat verzoeker afkomstig is uit de provincie Kunar waar naast de taliban en daaraan gelieerde buitenlandse groeperingen, ook ISKP zeer sterk aanwezig is. Dit heeft tot gevolg dat verzoeker, gelet het voorgaande, ook onder de aandacht zou kunnen komen van ISKP, een salafistisch-jihadistische groepering die een afkeer heeft voor alles wat ‘westers’ is.

4.10. Gelet op het geheel dat voorafgaat, met name verzoekers profiel, zijn zeer jonge leeftijd en zijn individuele omstandigheden, cumulatief beoordeeld, zijn specifieke persoonlijke situatie gekoppeld aan de huidige Afghaanse context onder het taliban-regime en de preciaire veiligheidssituatie in zijn provincie van herkomst, in casu Kunar, alsook het beginsel van het hoger belang van het kind indachtig en met inachtneming van de onduidelijkheid wat betref de perceptie en potentiële behandeling van personen die Afghanistan hebben verlaten, is de Raad van oordeel dat in hoofde van verzoeker bij terugkeer naar Afghanistan een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen waarbij in zijn geval een verband kan worden gelegd tussen de gevreesde vervolging en een toegeschreven politieke of godsdienstige overtuiging.

De Raad treedt, na lezing van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, de conclusie in de EUAA Country Guidance (p. 137) bij dat de taliban niet kunnen worden beschouwd als een actor van bescherming. Het gebrek aan het recht op een eerlijk proces en de aard van de bestraffingen binnen het justitiemechanisme van de taliban zorgenvoor dat dit niet kan worden beschouwd als een legitieme vorm van bescherming. Rekening houdend met hun geschiedenis van mensenrechtenschendingen kan er momenteel worden geconcludeerd dat de taliban niet kunnen worden beschouwd als een actor van bescherming die in staat is om effectieve, niet-tijdelijke en toegankelijke bescherming te bieden.

Gezien de taliban geen actor van bescherming zijn, dringt de vraag naar een intern vestigingsalternatief zich niet verder op. De EUAA Country Guidance concludeert bovendien terecht dat momenteel een intern vestigingsalternatief in geen enkel deel van Afghanistan aan de orde is (p. 140).

4.11. In acht genomen wat voorafgaat, wordt de verzoeker erkend als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

4.12. Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven, alsook de argumentatie van verwerende partij, niet verder te onderzoeken en te bespreken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig november tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. MAES,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES